

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UNA MALA INTELIGENCIA.

Aquesta feta vá passar en una ciutat de Alemanya. Era 'l doctor Gotblau, un home eminent y cumplimentós, sobre tot ab lo bello sexo.

Mírense'l, are surt de casa seva, encare que fa mal temps; pero no hi ha més: una senyora l' ha convidat y primer se deixaria fer trossos, que cometre una falta d' atenció.

¡Quí l' hi havia de dir! Encare no ha donat quatre passes, ¡patatum! se topa ab un amich. ¡Y quin amich! Nada méno que un company de col·legi.

Tinguin, ja 'ls tenen abraçats, y prenent un bany de xorro, com si tai cosa.

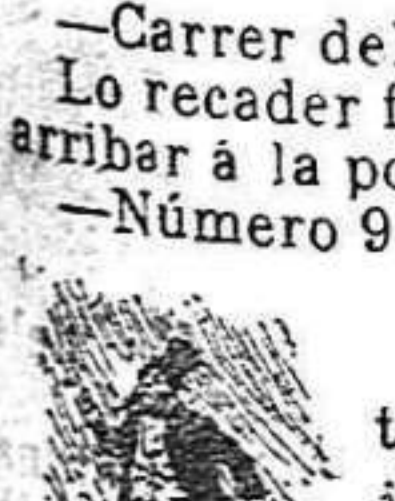
—Hém de anar á refrescarho... ¡Caratsus, qu' estás hó! —Y tú, encare que magre, fás molt bona cara: may te havia vist aixís, diu lo doctor Gotblau. —Au, au, aném al restaurant. Y ja 'ls tenen de brasset.

Arriban al establiment, y tot de un plegat se recorda del convit y de la senyora. —Ca, ca, diu l' amich: no consento pas que te 'n vajas. Oh y ab aquest temps ¡burrrango! ¡Hont estarás millor que aquí? Tens una bona taula... un bon amich. Vaja, que note 'n vas. L' hi envias un recado á aquesta senyora y l' hi dius que has tingut un malalt de cuidado.

Dit y fet: lo doctor Gotblau es un gran amich de la comoditat y de la bona companyia, aixís com un enemich acérrim del mal temps, per lo que 's decideix á escriure quatre ratlles y las entrega á un recader que s' está pelant de fret al portal, dihentli:

—Carrer dels Filos, número 1. Lo recader fuig ràpit com una centella; pero al arribar á la porta 's gira y exclama:

—Número 9 ¿he? Y desapareix del tot. Lo doctor Gotblau se queda pensatiu y exclama:—¡Ha dit número 9! ¿Volsthi jugar qu' es capás de dur la carta al número 9, en lloch de dur-la al número 1? ¡Si que la fariam bona!

Y agafant lo barret, pero sense agafar lo parayguas, ni dir ase ni bestia al seu amich, s' arriba fins á la primera cantonada per cridar al recader. No véu á ningú.

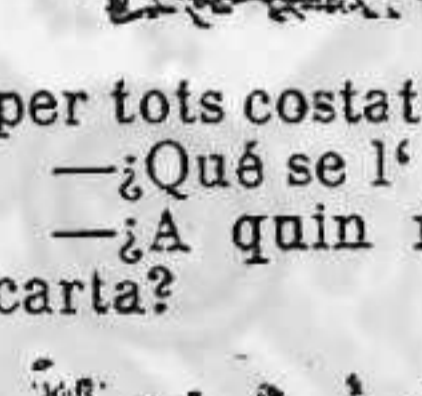

—Potser si m' arribava fins á l' altra cantonada!

—Recader has dit? No n' hi ha de fets. Pero, nada, nada: are ja hi fet lo poch, fém lo molt. A veure si ab una bona embestida l' atrapo.

Y ja 'l tenen corrent com un galgo y la pluja cada cop més forta.

Y comensa á seguir carrers y carrerons, atravessa pllassas y plassetas, se posa com un xop, y per últim arriba al extrem del famós carrer dels Tilos.

Allá troba al nostre recader que acabava de arribarhi.

—Eh! Recader! crida tot esbufegant, y regalimant aygua

per tots costats.

—¿Qué se l' hi ofereix, senyoret? —¿A quin número t' hi dit que portessis la carta?

—Al número 1; pero 'l número 1 es allá baix.

—¿Y donchs? ¿T' has volgut burlar de mí?

—¿Y are? ¿Qué l' hi agafa?

—¿No m' has dit lo número 9?

—Jo volia dir que duch lo número 9 á la gorra, per si no cumplia prou bè y volia fer alguna reclamació.

En tot aixó no hi havia res que dir, y 'l doctor Gotblau, tot motxo, se 'n torna cap al café á reunir-se ab lo seu amich.

Aixó plá! Amich has dit? Cansat d' esperar ha tocat pirandó.

Lo doctor mira 'l barret y se 'l troba fet una sopa.

¡Gangas! Resultat, que per una mala inteligencia queda mal ab una senyora qu' es lo que l' hi sab més

greu, y sense dinar, y sense amich s' entorna á casa seva y s' ha de ficar al llit. perque ab l' acalorament y la pluja ha agafat un costipat y fins una febre que l' arbola.

Aquí tenen descrita la trista aventura del célebre doctor Gotblau.

À REPEL.

Ur no t' res més que fer, al gat pentina: aixís ho diu un refran. Pero hi ha gent tant temeraria, que per compte de tirarli 'l pèl avall, lo pentinan á repel, exposantse á endurse'n alguna esgardissada.

Si volen un exemple, aquí tenen á una bona part del ministeri fusionista.

En Cánovas era dolent y més que dolent, era pesat: era una especie de migranya que s' havia apoderat del país, que no se 'n anava ni jayent, ni dormint, ni ab drapets xupats d' aygua sedativa; ni cridant, ni queixantse, ni estant quiet.

Per últim, sense saber cóm, vá obrirse una porta vá entrar una mica d' ayre fresch y pur, era l' ayre de la llibertat.

Lo mónstruo vá costiparse; fent un estarnut vá caure, y la migranya del país vá desapareixe.

Per tot Espanya no vá ressonar sino un crit:— ¡Ay, gracias á Deu!

Desseguida 's vá veure que 'l govern, pèl primer moment, no tindria molta feyna, y ¡amigo! ¿qué havia de fer, pobret? Pentinar al gat.

Qui no t' res més que fer, al gat pentina. Vá trobarse ab lleys conservadoras que 'l lligavan de péus y mans, y aquestas lleys, votadas per las Còrts, no podia revocarlas, fins que vinguessin altres Còrts á desferlas.

—No hi fá res vá dir: lo país se'n farà cárrech y tindrà paciència: lo fet es pentinar al gat.

Y vá comensar á tirarli 'l pèl avall.

Los decretos restituhint los catedráticos á las sévas cátedras, la circular prometent que no 's faria us de la ley de imprenta, algunas promesas de llibertat consignadas en documents públichs y solemnes, y altres actes pèl mateix istil, van fer molt bon efecte.

Lo pèl anavá avall, y tothom hi trobava gust. Fins en Sagasta, qu' es tan lleig, semblava l' home més guapo de la terra.

Pero vé la primera qüestió: la de Ajuntaments. Era necessari arrancar tota l' herba dolenta que havian sembrat los arrendataris conservadors: era necessari extirpar lo caciquisme; obrar ab gran energia inspirantse en lo més gran esperit de jus-

ticia, desatendre pandillas y ambicions particulars, desviure's per la bona administració dels pobles.

¿Ha succehit res d' aixó?

Recorren las poblacions y hi trobaran los mateixos homes. Ahir se deyan conservadors y avuy se diuen constitucionals. Ahir feyan guanyar las elecciones á n' en Cánovas; are las faran guanyar á n' en Sagasta. Per ells lo primer es mangonejar. Tal vegada lo principal es cubrir certas irregularitats y torpesas que s' han vingut cometent d' alguns anys ansá.

Resultat: que ja tenim una pentinada á repel.

* *

Pero hi ha més.

Diu que hi ha llibertat de imprenta, que 'l Códich es l' única lley que ha de regir: ja no existeixen ideas ni partits ilegals.

Donchs bé, 'l *Demócrata* de Madrid publica un article y 'l duhen als tribunals per haver defensat l' idea republicana.

—¿Y are? pregunta 'l país liberal ¿Qui ho enten?

No s' hi trenquin lo cap: es que han comensat á pentinar lo gat á repel y no saben desferse'n.

* *

Vostés dirán que de res d' aixó 'n tenian cap necessitat.

Donchs méns necessitat tenian encare de fer lo que fan en materias económicas.

Vegin sino 'ls Srs. Albareda y Camacho. ¿Quina necessitat tenen de fer promesas als libre-cambistas? ¿Quina necessitat tenen de xasquejar á n' en Balaguer, pèl mer' fet de voler defensar la producció nacional?

Aixó si qu' es pentinar al gat sense cóm vá ni cóm costa.

* *

Després de tot, Déu fassa que 'l gat no s' irriñi y 'ls salti á la vista!

P. K.

N periódich, que t' motius per saberho, assegura que lo que han vingut cobrant en Cánovas y la seva familia, mentres ha estat al poder, puja á la suma de 30.000 duros anuals.

Item més:

No falta qui ha fet una suma de totes las irregularitats, y resulta que s' han fós trescents milions, mentres han manat los conservadors.

Si de mí dependís, per cada pesseta 'ls posaria un any de dejuná, y aixís tardarian trescents milions d' anys á tornar al candelerero.

Lo govern dirigeix telégramas y més telégramas al general Primo de Rivera, que com saben vostés remena las cireras de las islas Filipinas.

Un dia l' hi diu que tal cosa l' ha feta malament, y l' altra que limita las sévas facultats. Es á dir, en bons termes, l' hi demana que dimiteixi.

Y 'l general Primo, com si l' hi diguessen Lluçia.

¡Vaya una primada!

Jo crech que d' aquí á Filipinas los telégramas s' esbravan, ó bé que 'ls igorrotos l' hi han fet perdre las entendederas.

Noticia:

Lo Papa t' quatre milions, independents del diner de Sant Pere, colocats en lo banch de Londres.

Dos estranyesas.

Primera, que 'l Papa fihí 'ls seus diners á un banch protestant.

Segona, qu' encara hi haja mansos, que 's treguin l' herba de la boca, per enviar diners al Papa.

A la provincia de Leon hi ha 162 escolas vacants, dotadas ab 62 pessetas y 50 céntims anuals, ó com si diguessen ab una mica més de sis quartos diaris.

¡Qué més volen los mestres! ¡Sis quartos cada dia!

Ep: entenemnos: sis quartos y las 'escubertas vellas dels fleuris.

De un periódich de Madrid:

Lo jesuista Chapi á Mataró:

«Envién, Verge bondadosa, un bon mal de ventre als que no confessin ni combreguin.»

Lo capellá Sr. Codina á Mataró:

«Obris la terra y tráguis als que no combregan.»
¿Ab rodas de molí?

Lo Sr. Mañé s' ha fet de l' *Unió católica*.

Los católichs exclamarán: *Miserere nobis*
Perque ja es cosa sabuda, que basta que 'l *Bru-*
si defensi una cosa, perque no triulfi.

Dias endarrera vá corre la véu de que havia mort lo rey del As d' oros.

No pot ser: mala herba may mor.

Llegeixo:

La ploja ha sigut general en tota la Península.

Ja 'n veuhem: som tant aficionats á l' exércit, que fins al ploure 'l fém general

Demá comensan las elecciones de regidors. Si m' han de creure á mí, vajan tots á las urnas á votar candidats demócratas, que sigan garantia de bona administració.

Tingan en compte que si val molt un bon discurs, val molt més un bon exemple.

Quan la democracia demostri que t' homes aptes per administrar digna y honradament, y per governar ab imparcialitat y bon tacto, será poder, y podrá fer la felicitat de la patria.

Jo ja sè qu' en molts pobles la lutxa es impossible. Allá lo caciquisme hi ha pesat arrels, l' agrám s' exten, y la situació actual no ha tingut valor de arrencarla, per protejir á la gent honrada.

Los caciques tots son iguals.

Tenen á las sévas mans lo reparto de consums, y encare que ningú 'ls vol y que tothom los odia, comensan á fer parcialitats, á carregar als uns y á descarregar als altres, y aixís los enemichs los temen y 'ls favorecuts los obeeixen.

Ells mateixos arreglan las llistas d' electors, barrant ó deixant en minoria als seus contraris. Y no hi valen reclamacions, perque sempre troban un padrí que 'ls ampara.

Y aixís van tiran. L' un dia protejeixen á ne 'n Cánovas y l' endemá á ne 'n Sagasta. Per ells tota la política 's reduheix á tenir en las sévas mans lo tornillo que ha de donar garrot al poble.

Un periódich denunciá, *El Demócrata*.

Ho sento molt: ho sento per ell y pèl govern. Nosaltres volèm las portas de la legalitat obertes de bat á bat; y ningú més que 'ls fusionistas saben lo terrible qu' es trobar las portas tancadas.

Devegadas no hi ha més remey que passar per la gattonera.

Devegadas aixó no basta; y quan aixís succeheix....

Que demanin al Sr. Posada Herrera, que tinga la bondat de explicarlos un altre cop alló de la pólvora escampada y de la pólvora comprimida.

A Portugal hi ha molta agitació contra 'ls jesuitas. En una reunió celebrada á Oporto l' advocat Alejandro Braga va pronunciar un discurs en lo qual s' hi llegeix lo següent párrafo:

«Lo jesuitisme inocula per tot arréu lo veneno del ultramontanisme extrem; corromp l' esperit y 'l cor de la juventut y devora anticipadament la societat futura. Es precis desterrarlo inmediatamente com una excrecencia, com un insult y com una ruina. Si no bastan las lleys vigents, lo govern déu proposar medidas terminants en aquest sentit. Es precis obrar sens demora, perque quan las cosas arriban á tal punt es molt fácil que las conviccions se converteixen en iras y que las iras degeneren en represalias.»

Donga's traslado al govern d' Espanya.

La premsa diaria de Barcelona ha resolt no cambiar ab la *Correspondencia catalana*, ni assistir á cap acte, en lo qual la *Correspondencia catalana* hi tinga representant.

Fá molt bé la premsa en separarse de un periódich que no sab respectar la dignitat de la premsa.

La *Campana de Gracia*, que sab que fins los extravíos de la premsa han de tenir un límit, aplaudeix la resolució y la fá seva.

Gambetta vá pronunciar un magnífich discurs en la *Lliga de l' ensenyansa*, societat francesa destinada á difundir l' instrucció, á ff de que 'ls ciutadans fassan bon us dels drets que la lley los dona.

«L' ensenyansa es la nostra religió, vá dir en Gambetta. Una religió sense dogmas, sense símbols, sense catecisme. Cap inteligencia ha de

quedar en vaga. ¿Hi ha ningú que puga apartar del banquet social á un sol ciutadá, á un sol home? Separant un noy de l' estudi, mataréu un talent, potser un geni; tal vegada apartaréu á un salvador de la patria de la arena de la vida pública; tal vegada privaréu de que donga 'ls seus fruits un inginyer, un sabi, un químic, un fisiólech, un gran artista, ¡Ah, senyors! Sempre que desdenyéu lo cultia de una inteligencia, féu un robo al país. Potser l' hi robéu lo seu millor tesor!»

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Nos diuen de Tarrassa, que 'l dia del combregar general, á pesar de que eran alguns los que volian acompanyar lo viático, no van poder realisarho, perque l' prior, contra la costum, en lloch de sortir sota talem, se ficá dintre de un cotxe y s' allunyá, deixant als devots ab un pam de nas.

Lo rector de Hostalets de Pierola, en obsequi de las caramellas que l' hi dedicaren las societats de aquella població, vá regalarlos uns escapularis d' aquells carins que diuen: «Detente que el corazon de Jesús está conmigo.» ¡Qué volen ferbi! Records de la facció.

Lo governador del Bisbat de Solsona faria molt bé en evitar que 'ls Lluisos recorressin aquells carrers, cantant y baladrejant al mando de certs capellans una mica massa amichs de la saragata. L' altre dia, sense la prudencia del coro *Unió solsonense*, hi hauria hagut un disgust, á consecuencia de certas escitacions de aquells gata-maulas.—Las ratas al' cau; y las ratas de sagristia, á la sagristia.

MELODÍAS ALEGRES.

¡Qu' es bonich lo modo—que 'l mon vá rodant y 's mudan las cosas—y tot vá tombant!
Governava 'l mónstruo.—s' estava arrapat á la poltroneta—ministerial,
dictava lleys dures,—donava estofats
molt més durs eacara,—y al nostre voltant
sentiam los coros—de carcas y empleats
cridant tots á una:—Pobrets liberals!
No cal que fén cá'cu's,—no 'ns farén baixar.—
Y ara 'l pobre mónstruo,—y 'ls carcas y empleats
murmuran y 's queixan—ab tres pams de nas.
¡Vés, y tant que deyan!—¡Oh, ja ja ho veurán!
Ab un xich de calma,—tot, tot tornarà.

Los fiscal's d' imprenta—que 'ns feyan passar
tants sustos y engonias —sempre vigilant
per si 'ns escapava —un mot massa clar
ó alguna brometa —un poquet picant,
ja no 'ns fan efecte—ni ns donan empaig.
Agafem la p'oma—y aném fent rajar
tolas las ideas—que 'ns van esclatant,
y no estém ab l' ansia—de si 'ns surtirá
un tipo ab u teras —mitj encatronat,
dihentnos:—Amigo;—vosté aquí ha faltat
per fas ó per nefas —per cols ó per naps.—
¡Pobras costums rancias,—cóm van expirant!
Ab un xich de ca ma,—tot, tot tornarà.

L'avoras que á Fransa—varen expulsar
tants remats de frares,—tots varen fer cap
á la nostra terra.—Semblava que ja
may més no podríam—treure'ns del davant
tants clepsas b'ancas,—tants hàbits estranys.
—Han passat per sempre,—deyan predicant,
los de las caputxas.—aquells temps menguats
d' oprobí y deshonra.—Ja may més podrán
pujarnos á sobre—ni fernos callar.—
Avuy aquells frares—tant vins y tant braus,
no mouhen la llengua—ni surten del cau.
Y aixó es so's per ara;—demá... ja ho veurán.
Ab un xich de calma,—tot, tot tornarà.

Després que ja haviam—pogut governar,
ó probat, al méns,—de fe un bon ensaig,
vá vení una tralla—á fernos callar,
y á dir que nosaltres—eram ilegals,
y bojós, y fieras—y altres disbarats.
Los nostres principis—van abaixá 'l cap
de grat ó per forsa;—pero, pas á pas,
avuy una mica—y un poch més demá,
passant mil trifus cas—nos havem trobat
que som com los a tres—que som respectats
y que á ningú 'spantan—los nostres idea's.
Endavant y fora,—que 'l mon vá rodant:
ab un xich de calma,—tot, tot tornarà.

C. GUMÁ.

A comensat la campanya dels francesos contra 'ls krumirs.
Los periódichs de la vehina republica amenisan l' expedició ab quèntos y xistes que revelan molt bon humor.

Temps endarrera, segons con-

tan, un fotògrafo vá anar al país dels krumirs a treure vistas.

Vá montar la càmera obscura, y mentres estava mirant pèl cristall de darrera, per posarla á foc, observa que apareix un krumir, que veyent aquell aparato, alsa 'l gatillo de l' espingarda, y apunta per fer fòch.

Lo fotògrafo, faig y abandona l' aparato. Los krumirs se 'n apoderan y comensan á reflexionar, sobre l' us que pot ferse de una cosa tant estranya.

Sembla que are que vá á comensar la guerra, un dels gefes se proposa omplir-lo de pólvora y metralla, y dispararlo contra 'ls francesos.

A Murcia quan governava en Cánovas, votavan á n' en Cánovas diputat.

Pero are ho fan d' un' altra manera: are ván á celebrar un banquet anti-canovista.

Un concell: per postres podrian menjarse un Cánovas de pastelería.

A Miranda de Ebro ha nascut un moltò que té tres bocas.

¿Moltò y tres bocas?
No digan res més: conservador pur... y si massa m' apuran, diputat de la antigua majoría.

Los conservadors s' alarman perque 'ls republicans nos doném lo nostre nom propi

Jo al revés, m' alarmaria si 'ls conservadors se diguessin liberals.

Y si dels tifus ne diguessen salut.

Per ordre superior destitueixen al arcalde de un poble, que sent metje y no podent vipre de las visitas vá ferse conservador, y vivia de las gangas del municipi.

Al rebre l' ofici de destitució, exclama picant de péus:

—Alguns ho pagarán ab la seva vida!
Davant de aquesta bravata, ván durlo als tribunals, y al preguntarli sobre l' amenssa, vá dir:

—Sí, senyors: vaig dir que alguns ho pagarian ab la seva vida, y es veritat, perque desd' ara tornaré á visitar.

—Escolti, Sr. Macari, ¿qu' es elegible vosté?
—No senyor: soch sabatè.

¡Viva 'l rumbo!
En Cánovas diu qu' es necessari ajudar á construir los ferrocarrils del Canfranc, de lo Vall del Roncal, del Noguera Pallaresa y qualsevol altre que 's solliciti.

Sí, y sobre tot un que vaji á parar á la presidencia del Consell de Ministres, sense fer cap estació intermedia.

També assegura que s' ha de donar protecció á l' industria.

Sí, conformes, y sobre tot á l' industria de prometre moltes cosas quan s' es á l' oposició y de no cumplirne cap, ni una, quan s' es al poder.

¡Protecció á l' industria!
¿Quina protecció vá dispensarli ell, durant los sis anys que vá ser al candeleró?

Vaja, D. Anton; ja 't coneixém herbata que 't dins marduix.

Paraulas de un periódich canovista:
«A cada pas nos entrabanquém ab demócratas.»

Aixó es lo que convé: que no pugan tornar á posarse drets.

Títol de un article publicat per l' *Estandart*, pendò de 'n Cánovas:
Duermes Bruto.

¿Quí será aquest bruto?

Un altre periódich canovista, parlant dels fusio-nistas y dels conservadors exclama:
«Ja ho diu lo ditxo. Val més boig conegut, que sàbi per coneixe.»

Lo boig conegut es lo govern de 'n Cánovas.
¡Quins requiebros!

No sembla sino que la cassussa fá desvariejar als diaris de 'n Cánovas, si no que ab ells succeeix lo mateix que ab molts que desvariejan.

Quan perden la reflexió y enrahonan maquinalment, es quan diuen las grans veritats del sigle.

Los neos de Madrid ja tenen cassino: la associació de la Unió catòlica ja té domicili. De la casa abont se reuneixen los sócios, ne diuen *La ciudad de Dios.*

Ja 'm sembla que 'ls veig:
Si prenen licor, en lloch de pendre 'l ab copas, lo pendrán ab canadellas.

Si jugañ al domino, per apuntar los punts se valdrán de rosaris.

En las sessions, en lloch de casaca, 's posarán casulla.

Per compte de gas, cremarán ciris y candelas.

Finalment, quedarà suprimit lo fumar, y perque hi haja fum, se valdrán del incens.

Cóm que s' acostan los exámens, allá vá una anécdota de un estudiant burro:

—Com se diu vosté? l' hi pregunta 'l catedrático.

—Pau Trucas.

—¿De qué fá 'l seu pare?

—Es mort.

—¿Y avants de morir?

—Era viu.

Lo catedrático:—Vaja, no hi ha necessitat de preguntarli res més: sobresaliente!

Ab las pluhas de aquesta temporada la vejetació ha adquirit gran vigor.

Pero, com sol succehir sempre, al costat de las plantas útils hi surten herbas danyinas.

En aquest cas se troba l' herba anomenada *frare*, que sens dupte l' hi donan aquest nom, perque tot lo que existeix al costat d' ella s' ho xucla.

Es un' herba 'l *frare* qu' espiga depressa y 's reproduheix ab facilitat.

L' altre dia un pajés se queixava de que 'n tenia tot lo camp plé.

—Aixó ray, l' hi deya un altre ¿'ls vol treure?

—Sí.

—Donchs ompla 'l camp de pedras de la constitució. 'Ls frares no las poden veure: está probat.

Los liberals-conservadors temen que no vajan á las Corts més diputats demócratas que no d' ells mateixos y diuen:

—Tot aixó perque al govern l' hi dona la gana.

¡Preciosa confessió!

Aixó indica que si avants los demócratas no hi anavan en gran número, era perque als conservadors los donava la gana de que no hi anessin.

¿Volen encare més franquesa?

Donchs jo ab tota la franquesa, 'ls diré.

—Srs. liberals-conservadors, han fet tart: los han tret de la pastera y s' han acabat los pastels.

A Madrid han tornat á sentirse petardos.

Y lo més xocant es que s' han disparat á dintre de las iglesias durant las funciones de la Semana Santa.

En una d' aquestas iglesias un petardo vá arrencar una porta que pesava sis arrobas.

¡Qué volen ferhi! Los *petardistas* sembla que 's proposan arrencar á un govern per més que pesi alguns quintars.

En una botiga de robas.

Un individuo hi entra y demana 15 canas de merino negre pèl dol de la seva senyora.

Aixís que vá á pagar se repensa y diu:
—¡Quin cap es lo meu! No me 'n tallei més que la meytat, perque are 'm recordo que la mèva senyora no ha de portar sino mitx dol.

Un subjecte que té molt mal geni 's troba malalt y gemega y suspira.

Lo metje 'l visita, l' hi pren lo pols, l' hi mira la llengua y pregunta:

—¿Y donchs qué tenim?

—¡Ay! respon lo pacient. Sufreixo molt. Estich perdut.

—Calma, calma, diu lo doctor, que aixó no será res.

Lo malalt cremantse:
—¡Qué no será res! ¿Sab lo que mereixeria vosté? Que are mateix me moris aquí á las sevas barbas.

Un devot está ajenoilat devant de un altar y prega ab tots los cinch sentits:

«Jesús Déu meu, exclama. Avuy me véns un pagaré de 2000 pessetas Baix lo punt de vista humana es de tot punt impossible que jo cunpleixi aquest compromís; are, baix lo punt de vista diví, espero tranquil la vostra intersecció.»

Y al alsarse exclamava:

—Are ja estich més consolat. Després de tot si no pago, será que Déu no ho vol, y qui hi perderá no seré pas jo, sino 'l tenedor del pagaré.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Pa-pi-ol.
2. ID. 2.ª—Ve-ri-dich.
3. ENDAVINALLA.—Pi-pa.
4. CONVERSA.—Balaguer.
5. QUADRAT.— F I L L A
I M A N
L L A N A
A N A S
6. GEROGLIFICH.—Fes be y no mal, que altra cosa no cal.
Han endevinat totas las solucions los ciutadans Escrip-tori, Marieta T. de Reus, Un Xino Brech, Bernat Llosas y Meritori y C.^a; n' han endevinadas 4 M. H. y R., Apute-cari brut y Tanoca; 3 Pere Suau; 2 Pá y Nap y Salamero y 1 no més Elector Descabalat.

XARADAS.
I.
Prima dos mon oncle Gual
un jove de camas tortas,
de tres quatre natural,
y agafa unas tot tan fortas
que l' hi aumentan més lo mal. PAU SALA.

II.
Un dos tres d' estudi jo ha
qu' aquest dos té de pagá
lo total del pis qu' está
y 't pregunto jo á ne tú
si á n' el no 'l paga ningú
¿de quin modo pagaré?
PEPET BRILLANT.
ENDAVINALLA.

Soch una lletra vocal,
y també soch una fruyta
y tot plegat si soch bona
de tot lo mon faig la ruta.
CABELL ROS.
COMBINACIÓ NUMÉRICA.

.....
.....
.....
.....
.....

Sustituir los punts ab números que sumats vertical y horisontalment donguin un total de 27.
PAPARINASSAS.

GEROGLIFICH.
:
:
MAIG
I
EBRO
:
:
VII
F. DE LA REGUERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xasadas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Bernat Llosas, J. Escofet, Hospitalenca, Francisco Flos, Salamero y N. P. R.
Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Meritori y C.^a, Marieta T. de Reus, J. A. y G. de Tarrasa, A. M. (Ros), Hermosa Lola, Ll. Pujol y V., Organista de las festas, P. Alsina y C., J. Zunyent, Manel Vilanova, Tururut Dotz boras y Un Floralista.
Ciu adá J. Escofet: Insertarém la mudansa y l' epigrama.—Xino Brech: Idem lo logogrifo numérich.—C. Ll. Solsona: Queda servit.—J. E. Tarrasa: Idem.—Canilla Típica: Insertarém lo logogrifo y 'l rombo.—P. Fin: Idem dos logogrifos y conversa.—P. Ll. Torruella: Envihi 'l fet, ja que la noticia tal com vosté vol donarla no resolt res y tal vegada deixa suposar massa.—J. B. C.: Ripoll: Si no vá haberhi res més, no val la pena de parlarne.—B. Escodé Vila: Gracias mil per l' envió de la poesia: pero prefeririam que 'ns hagués enviat un' altra cosa; la forma 'ns agrada molt; lo fondo no tant.—Julio Jener: Lo de vosté va bastant bé.—Suscriptor Campana: La vida privada no pot ser objecte dels papers públichs.—Paseigo de Reus: Insertarém la conversa.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

!Partida per la meytati!